

AKP VE ERGENEKON
DAVALARIYLA
TEKRARLAYAN
BUNALIM

KURTULUŐ
SOSYALİST DERĐİ
YAYINLARI

şunadır. Aynı şekilde, emperyalizmin saldırı örgütü NATO'ya bağlı ordunun emperyalizme karşı 'ulusal bağımsızlığı' savunması iddiası da gerçektir. Öte yandan, emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik saldırılarına tepkiler içerisinde öne çıkan islamcılar, kapitalizme karşı olmadıklarından, kapitalizmin ürünü emperyalizme karşı tutarlı bir biçimde mücadele etme yeteneğinden yoksundurlar. Bu çağda antidemokratik uygulama ve saldırıların, demokrasi eksikliğinin, yokluğunun başta gelen dayanağı ve temeli emperyalizm olduğu için de, demokrasiyi AB vb emperyalistlerden bekleyen projeler sonuçsuz kalmaya, bu girişimler aldatmaya dönüşmeye mahkumdur. Kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurabilecek olan tek sınıf, işçi sınıfıdır. Bu yüzden yalnızca işçi sınıfı –mücadelesi düzen içi kısmi taleplerle sınırlı olmayıp komünizmi, sınıfların ortadan kaldırılmasını hedefleyen işçi sınıfı– kapitalizmle birlikte, –emperyalizmden antidemokratik devlet yapısına, sömürgecilikten şeriatçılığa kadar her türlü demokratik sorun dahil– kapitalizmin ürünü toplumsal sorunları tutarlı, bütünlüklü ve kalıcı olarak ortadan kaldırma yeteneğindedir.

Demokrasi mücadelesini emperyalistlere havale eden bir politika gibi, emperyalizme karşı mücadeleyi islamcılığın peşine takan bir hareketin de gelişimine karşı durabilecek, darbe tehlikesini de şeriat tehlikesini de engelleyebilecek olan güç, işçi sınıfının komünizm önderliğindeki, komünizm hedefli hareketidir, –gericiliğin de, emperyalizmin de, antidemokratik, baskıcı devlet yapısının da dayandığı, kaynaklandığı– kapitalizmi yıkma mücadelesidir.

Susurluk davasıyla açığa çıkan kontrgerilla, ‘derin devlet’ ilişkilerinin üzerine gitmeyen AKP, cunta girişimlerine zamanında seyirci kalmasının yanısıra, ‘derin devletin’ suçüstü yakalandığı Şemdinli, Dink, Malatya vb davalar karşısındaki tutumuyla da demokrasi mücadelesinin bir öznesi olamayacağını herkese göstermiştir. Ergenekon soruşturması sürecinde de, mahkeme edilmeden yıllarca tutukluluk, tecrit uygulaması, tedavi edilmemekten ölüm vb örneklerle devletin zalim, baskıcı, antidemokratik niteliği, benzer biçimde, geniş yığınların önünde ortaya çıkmaktadır.

Kriz, rejimin, düzenin, devletin antidemokratik niteliğinin ortaya çıkmasına yol açmaktadır. Ama elbette, ne bu sayede kendiliğinden düzenin yıkılması ne de yığınların kendiliğinden bunun gerekliliğinin bilincine varması beklenebilir. Krizin sağladığı, düzenin teşhirinin malzemesidir; yığınların bilinçlenmesi ise, ancak bu teşhirin bir politik güç tarafından sürdürülmesi ile gerçekleşebilir. Komünist politik bilinç, işçi sınıfının komünist politik hareketi tarafından, politik gerçeklerin komünizm açısından sergilenmesi ile verilebilir.

Toplumun bütün politik sorunlarında olduğu gibi, burada da belirleyici sorun, işçi sınıfının komünist politik hareketinin oluşumu, komünist işçi partisinin yaratılması sorunudur. Yığınların militarist ve islamcı cephelerin arkasında toplandığı mevcut koşullarda, gerekli olan, bu kutuplaşmanın karşısına bağımsız bir taraf olarak işçi sınıfı hareketinin çıkartılması, oligarşinin seçenekleri arasındaki toplumsal saflaşmanın yerine burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki saflaşmanın geçmesidir. ‘Şeriatçıların’ ya da ‘darbecilerin’ despotik baskılarla engellenmeye çalışılması, tersine, tepki olarak birbirlerini güçlendirmektedir. ‘Şeriatçıları’ da ‘darbecileri’ de gerçekten durdurabilecek, engelleyebilecek olan, baskılara, haksızlıklara, zulme karşı demokratik mücadeleyi yükselten, toplumsal muhalefetin başına geçen, rejimi ve düzeni hedef alan bir işçi hareketidir. Demokratikleşmenin ‘Avrupa Birliği sürecinde’ aranması biçiminde olsun, toplumsal muhalefetin islamcı bir doğrultuya yöneltilmesi biçiminde olsun, ‘laikliğin korunması’ için darbeden medet ummak biçiminde olsun, rejim sorununun çözülmesi konusundaki hayalleri ve çıkmaz yolları boşa çıkartacak olan, işçi sınıfının gücüdür, devrim ve sosyalizm mücadelesidir.

Açıktır ki, Diyanet İşleri’yle, zorunlu din dersleriyle laiklikten uzak ‘kemalist devlet’in din devletine, şeriat devletine gerçekten karşı durmasını beklemek bo-

Türkiye yine derin bir siyasi krizin içinde. Bir taraftan AKP hakkındaki kapatılma davası ve Anayasa Mahkemesi’nin anayasa değişikliğine ilişkin anayasadaki düzenlemelere aykırı kararı, diğer yandan Ergenekon soruşturması ve AKP’ye yönelik hamlelere bir kaç gün içinde karşılık veren gözaltı dalgaları, bir kere daha ‘hukuk devleti ve anayasal düzeni’ tartışma konusu ederek siyasi rejimi krize soktu. Politik kriz, iç ve dış baskının manşet ve başyazılarını işgal etmekten öteye, bizzat oligarşinin doğrudan sözcüleri tarafından TÜSİAD toplantısında en ağır ifadelerle dile getirildi¹.

¹ TÜSİAD Yüksek İstişare Kurulu Toplantısında, “akıl tutulması” yaşandığından söz eden Mustafa Koç, “Türkiye kazananı olmayacak bir oyuna doğru ilerliyor” diyor, “bunca yıldır

Bir yıl kadar önce de, ‘e-muhtıra’ ve Anayasa Mahkemesi’nin, yine hukuki olmak yerine politik bir kararlar, meclisin cumhurbaşkanı seçimine müdahalesiyle zirve noktasına ulaşan politik kriz, erken seçimlerde AKP’nin oy desteğini artırması ve Erdoğan yerine Gül’ün cumhurbaşkanlığına seçilmesiyle sonuçlanmıştı. Krizin –daha Ecevit hükümetinin yıkılmasının öncesinden beri ilerleyen– gelişme sürecinde ortaya çıkan ve giderek tırmanan toplumsal saflaşma ve bölünme içerisinde, bir yandan ‘iç’, bir yandan ‘dış’ çelişki ve gerilimler kendilerini ortaya koyuyordu. Küreselleşmeci-islamcı cephe ile milliyetçi-militarist cephe arasındaki kutuplaşma, devlet yapılanmasındaki düzenlemeler, değişiklikler ile bunlara gösterilen direnci olduğu kadar, başta ABD olmak üzere, emperyalizmin bölgeye ilişkin politikalarındaki farklı hatta çelişki yaklaşımları yansıtıyordu. AKP’nin islamcı tabanı, ‘AB süreciyle’ gerekçelendirilen, ordunun devlet yapılanması içindeki ‘vasi’ –herkese, hatta parlamentoya, hükümete ve diğer devlet kurumlarına karşı devletin ‘koruyucusu’– rolünün geriye itilmesinde destek olmak üzere seferber edilirken, bu değişime direnmek üzere de ‘laiklik’, ‘ulusalcılık’ adına yığınlar harekete geçiriliyordu. Diğer yandan, emperyalizmin Ortadoğu’ya ilişkin, hakimiyetini artırmak ve sağlamlaştırmak doğrultusundaki farklı politikaları arasındaki çelişki ve mücadeleler de tırmanan toplumsal kutuplaşmanın temelinde yatıyordu. Emperyalizmin mevcut statükoları zayıflatmaya, parçalamaya yönelen ‘Büyük Ortadoğu Projesi’ ve ‘İlmli İslam’ politikası ile tersine eski statükolara, varolan ‘ulusal’ devletlere dayanmaya yönelen politikası arasındaki karşıtlık, içeride yine küreselleşmeci-islamcı cephe ile milliyetçi-militarist cephe arasındaki saflaşmada karşılık buluyordu.

Irak işgali ekseninde tarafların oluştuğu ve geliştiği sürecin odağında ise, Kürdistan sorunu yer aldı. Irak Kürdistan’ında devletleşme yönündeki gelişme ile bunun engellenmesi çabaları, karşıt politikalar arasındaki çelişkilerin önde gelen bir unsuruydu. Milliyetçi-militarizmin bu konuya ilişkin tehditleri, AKP’nin seçimlerde Kürt illerinde oylarını artırmasına da birinci dereceden yardımcı oldu. Daha sonra ise, bir yandan Türk ordusunun –kısıtlanmış da olsa– sınır ötesi o-

güçlkle elde ettiğimiz kazanımları tehlikeye düşüren, demokrasimizi ve ekonomimizi erozyona uğratan, sistemimizi ayakta tutan kurumları yıpratın, Türkiye’yi dünyadan soyutlamaya çalışan bu siyasi söylem ve eylemleri” eleştiriyordu. “Sistemin zedelenmesine” karşı uyarın Arzuhan Doğan Yalçındağ da, “Ülke olarak zor bir dönemden geçiyoruz. Bu dönem, demokrasi, siyasal, toplumsal yapılar, anayasal kurumlar yıpratılmadan atlatılmalı.” vurgusunu yapıyordu.

rek rejimi ve düzeni ortadan kaldıracak toplumsal devrime yönelmesi, öncelikle, düzenin teşhir edilmesine, içyüzünün sergilenmesine dayanan bir bilinçlenmeyi gerektirir.

Burjuvazinin dilinden düşürmediği, ‘krizin aynı zamanda fırsat olduğu’ saptaması, işçi sınıfının mücadelesi ve komünizm açısından da geçerlilik taşır. Kriz, güç dengelerinin altüst olduğu, iktidarın destek ve dayanaklarının sarsıldığı bir dönem olduğu gibi, ‘olağan’ dönem boyunca egemen sınıf tarafından üstü örtülen, gizlenen politik gerçeklerin açığa çıktığı andır. Gerçekten de, yaşanmakta olan politik kriz sırasında, on yıllardır rejimin kendisini meşrulaştırmak için ileri sürdüğü, ‘güçler ayrılığı’, ‘yargı bağımsızlığı’, ‘hukukun üstünlüğü’, ‘egemenliğin kayıtsız şartsız milletin olduğu’ vb iddiaları birdenbire çatlayıp yalanlar, aldatmacalar ortaya dökülmektedir. Toplumı boydan boya bölen, saflara ayıran politik kriz, aynı zamanda, yığınları politik gelişmeler karşısında son derece duyarlı hale getirmektedir; bu bakımdan, kitlelere politik gerçekleri açıklamak için, rejimin, düzenin niteliğini sergilemek için olağanüstü bir fırsattır. ‘Olağan’ dönemde, burjuvazinin ideolojik hakimiyetiyle, sınıf egemenliğini yığınlardan gizleyen örtü, kriz döneminde yırtılıp açılmakta, altından rejimin, devlet iktidarının antidemokratik yüzü ortaya çıkmaktadır.

Sıkıştığında despotik yüzünü göstermekten çekinmeyen bu devlet, yapılanmasında MGK ve dolayısıyla ordunun merkezi bir role sahip olduğu, örtülü bir devlet biçimi olmakla birlikte açık diktatörlüğe geçişin araçlarını içselleştirmiş olan oligarşik devlettir. Oligarşinin yıllardır hükümet eden bir partisine dahi tahammülsüzlükle başvuru yöntemler, meclis iradesi ve hukukun çiğnenmesinden çekinilmemesi, rejimin antidemokratik niteliğini kuşkuya yer bırakmayacak biçimde sergilemektedir. Bunlar, bu rejimin ve devletin –ezilenlerin, emekçilerin çıkarına bir politika ya da iktidarı engellemek için kullanacağı araçlardan öteyereformlarla düzeltilip demokratikleştirilemeyeceğinin dolayısıyla yıkılıp ortadan kaldırılması gerektiğinin, diğer bir ifadeyle, demokrasinin bir devrim sorunu olduğunun en kesin göstergeleri olmalıdır.

Aynı şekilde, yargı darbesi alan AKP, farklı farklı kesimler tarafından, bugüne kadar anayasayı değiştirmeyerek sürecin bu noktaya varmasına yol açtığı için eleştirilmiştir. Yine burada da, askeri diktatörlüğün ürünü 1982 Anayasasının kısmi biçimde demokratikleştirilemeyeceği, antidemokratik niteliğini koruduğu gerçeği, bütün toplumun gözünün önünde açığa çıkmaktadır. 12 Eylül’den beri hükümete gelen diğer partiler gibi, cuntanın hazırlattığı anayasaya dokunmayan,

ayaklanmalar şimdiden başlamıştır. Ekonomik kriz geliştikçe, yığınların tepkileri de kaçınılmazcasına artacak, yaygınlaşacaktır. Ekonomik krizle birlikte ortaya çıkabilecek muhalefet hareketlerini denetim altında tutabilmek, düzene yönelebilecek tehlikeleri engelleyebilmek için, yeni önlemler, sağlam bir devlet yönetimi, 'istikrar' ararken, bu koşullarda oligarşinin en son ihtiyaç duyacağı, rejimin meşruiyetinin sorgulandığı, dolayısıyla düzeni zayıf düşürüp yaralayacak ve ona zarar verecek bir politik krizdir.

Ordudan yüksek yargıya, kitle desteğine sahip parti ve hareketlerden meclise kadar siyasi organ ve kurumların yıpranması, rejimi ve düzeni zayıf düşürürken, anayasal düzenin tartışma konusu olduğu kriz, rejim ve düzene muhalif ya da karşıt hareketlerin gelişmesine, güçlenmesine de zemin yaratmaktadır. Bu bakımdan 'radikal islam'ın konumu, hem Türkiye hem de bütün bir 'Geniş Ortadoğu' açısından en önde gelmektedir. Emperyalizm ve oligarşi açısından, başından beri AKP'nin en önemli işlevi, 'Tımlı İslam' adına, silahlı mücadele, 'cihat' savunucusu 'radikal islam'ın önünü kesecek bir seçenek olarak çıkartılmasıydı. Yargı kararıyla AKP'nin parlamenter rejim içerisinde yaşatılmaması, açıktır ki, 'Tımlı İslam' projesinin sonu olacak ve AKP'yi model olarak alan ve izleyen bütün bir bölgede derin etkilere yol açacaktır. 'İslamın yaşanabilmesi' için silahlı mücadele, 'cihat' savunan 'radikal islam', parlamenter yollardan amaca ulaşamayacağı görüşüne çok büyük ölçüde güç kazanacaktır. Bu, Ortadoğu'da, bütün bölgede dengeleri değiştirdiği gibi, 'radikal islam'ı, aktif biçimde öne çıkartacak, muhtemel ekonomik kriz içerisinde gelişecek toplumsal muhalefetin başına geçmeye ilk aday haline getirecektir. ABD Başkonsolosluğu saldırısı da, silahlı mücadele savunucusu 'radikal islam'ın bu yönde harekete geçmesi doğrultusunda bir ilk işaret olarak görülebilir.

Toplumsal gerginlik ve kutuplaşma ortamında, 'islamcılığa' karşı önlem adına başvurulan yöntemler devletin baskıcı, antidemokratik işleyişini ve yapısını güçlendiriyor, darbecilği geliştiriyor; kendi hukukunu çiğneyen despotizm ve darbencilik de, tepki olarak islamcılığa desteği çoğaltıyor, böylece şeriat tehlikesini artırıyor. Birbirlerine karşı mücadele içerisinde bu ekseninde bir toplumsal bölünme yaratan ve bu temelde birbirlerini güçlendiren militarizm ve islamcılığı geriletip kalıcı biçimde yenilgiye uğratabilmek ise, ancak işçi sınıfının mücadelesinin yükselmesiyle, militarizmin de, islamcılığın da, darbe ya da şeriat tehlikelerinin de kaynaklandığı toplumsal düzeni yıkmayı hedeflemesiyle mümkündür. Öte yandan işçi sınıfının mücadelesinin yükselmesi, toplumsal muhalefetin başına geç-

perasyon yapması, diğer yandan Türkiye'nin Irak Kürdistanı Bölge Yönetimiyle doğrudan ilişki kurmaya yönelmesi, bu konuda ABD'nin belirlediği ve emperyalizmin bölgeye ilişkin çıkarlarına uygun düşen bir uzlaşmayı öne çıkarıyordu. Kürtlere saldırırken, AKP ve ordu arasındaki karşıtlık görüntüsü, yerini işbirliğine bırakıyor; seçimlerde AKP'nin 'sınır berisinde' aldığı oyların, sınır ötesi operasyona tepkileri azaltmaya hizmet ettiği belirginleşiyordu.

AKP'nin, 'e-muhtıra' ve Anayasa Mahkemesinin müdahalesine gösterdiği tepkiye dayanarak artan bir oy desteğiyle kazandığı seçimlerin ardından gelişen bu süreçte, seçimler öncesi oluşan saflaşmalarda da değişimler ortaya çıktı. Tabanı AKP'ninkiyle kesişen ve seçim sonuçlarından ders çıkaran MHP, CHP'nin, meclisin cumhurbaşkanını seçmesini Anayasa Mahkemesine götürerek engelleyen tutumuna ortak olmayarak ayrı düştü. Daha ilginç ise, sınır ötesi operasyonun bitirilmesine ilişkin tartışmada, Büyükanıt ile CHP ve MHP'nin keskin bir dille karşı karşıya gelmeleri idi. Karşı cephede ise, seçimlerden güçlenerek çıkan AKP'nin islamcı tabanına seslenen girişimleri karşısında, 'liberaler' diye anılan 'ana medyanın' AKP'den desteğini çekmek doğrultusunda tutum değiştirmesi, yine safların bozulmasını ifade ediyordu.

Aslında, oligarşinin AKP ile ilişkisi, özellikle Merkez Bankası Başkanı seçiminde ortaya çıktığı gibi, uzunca bir zamandan beri bozulmaktaydı. Egemen sınıfa yeni bir seçenek ve iktidar adayı yaratmak için, Mehmet Ağar ve DYP-ANAP birleşmesi üzerinden arayışlar geliştirilmekteydi. Ancak ordu ve Anayasa Mahkemesinin cumhurbaşkanlığı seçimine müdahalesiyle gelişen kriz ve buna karşı AKP hükümetinin erken seçime gitmesi, sürecin akışını değiştirdi. Müdahaleye tepkisinin AKP'ye sağladığı kitle desteğinin sonucunda, oligarşi AKP'yi tercih etmek zorunda kaldı ve AKP yeniden seçimleri kazandı. Seçimlerde AKP'nin oy desteğini belirgin bir biçimde artırması, bu durumda da egemen sınıfa hizmet etmeyebilecek, daha doğrusu seçmen tabanına taviz olarak görülebilecek girişimlere yönelmesi karşısında ise oligarşi, onu belirli sınırlar içinde tutmak, 'hizaya sokmak' ihtiyacını daha fazla duymaya başlıyordu.

Bu biçimde, emperyalizm ve oligarşinin, iki tarafı da –yani bir yanda ordu ve yandaşlarını, diğer yanda AKP'yi– birbirine karşı baskı aracı olarak kullanarak istenilen çizgiye getirme, orada tutmaya çalışma politikası sürüyordu. Bu çerçevede, yığınsal bir desteğe sahip AKP eliyle gerçekleştirilen düzenlemelerle, ordunun devlet yapısındaki konumu gündelik politikaya karışmayacak bir düzeye çekilmeye çalışılıyor, başını ordunun çektiği cephenin baskı ve tehditleriyle de,

AKP'nin şeriatçılığın gelişmesine olanak sağlayacak yönelimlere kapı açması engellenmek isteniyordu. Bu iki gücün birbirinin karşısına çıkartılması, birbirleriyle dizginlenmeye çalışılması ise, iki tarafta da saflaşma yaratarak toplumun bölünmesine ve kutuplaşmasına neden oluyordu.

Buradaki değerlendirmeye göre, bu iki taraf, farklı sınıfları temsil etmemektedir; esas olarak aynı egemen sınıfın farklı politikalarını ifade etmektedir. Bu durumda, emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşinin çıkarlarını hayatta somutlayan politika, iki tarafın, iki politik gücün mücadele halinde farklı yönlere çekerken birbirlerini dizginlemesi, dengelemesi dolayısıyla şekillenmiş olmaktadır. Ancak, egemen sınıf açısından, bu biçimde başvurulmuş yöntem, keskin gerilim ve çelişkileri geliştirmesi nedeniyle, açıktır ki, bir çatışmaya dönüşme tehlikesini de kendi içinde taşımaktaydı.

Egemen sınıfın böyle 'tehlikeli' yolları göze almasının belirleyici nedeni ise, elbette sınıf mücadelesinin düzeyinin düşüklüğüdür; ezilen sınıfların mücadelesinin düzeni tehdit edecek boyutta olmaması, işçi sınıfının yenilgi koşullarının sürmesidir. Bu anlamda, 'ordu cephesi' ile 'AKP cephesi' arasındaki mücadele, denetim altında tutulduğu sürece, düzene bir tehdit oluşturmayıp egemen sınıfın çıkarlarına hizmet etmek durumundaydı. Ancak çatışmanın tırmanarak rejimin meşruiyetinin tartışma konusu edilmesine neden olan boyutta bir politik kriz düzeyine varması, sürecin oligarşinin denetiminden çıkıp düzenin çıkarlarına zarar vermesi ve politik öznelerin tutumlarının, –nispi ya da geçici de olsa– temsil ettikleri sınıfın çıkarlarına hizmet etmekten uzaklaşması anlamını taşımaktadır.

Öte yandan, Washington ve diğer emperyalist merkezlerde de, benzer biçimde, iki politik yaklaşım arasında tercih mücadelesi sürmektedir. Bunlardan 'İlimli İslam' ve 'Büyük Ortadoğu Projesi', işçi sınıfı ve sosyalizmin yenilgi koşullarında anti-emperyalist muhalefet hareketlerinin başını çeken 'radikal islam'a karşı, muhalefet hareketlerinin içinden destek alan bir 'İlimli İslam' çıkartma ve eski statükocu 'ulusal' rejimler yerine sözde 'demokrasi' adına yerel güçlere dayanma doğrultusunda 'imparatorlukçu' bir politik tercihtir. İmparatorlukçu politika dirençle karşılaşarak tıkanıp ve hedeflerine ilerleyemediği ölçüde, yeniden güç kazanan ise, eski statükolara, mevcut işbirlikçi rejimlere dayanmaya yönelen geleneksel emperyalist politikadır. Ayrıca, 'radikal islam'a karşı 'İlimli İslam'ı geliştirerek islamcılığı bölme politikasının tersine, –'İlimli İslam'ın da 'radikal islam'a güç kazandırdığı görüşüyle– her türlü islamcılığa bir bütün olarak karşı çıkma politikası da savunulmaktadır. İşte emperyalizmin politik tercihleri arasındaki bu

mücadele açısından da, 'AKP cephesinin' 'ordu cephesi' karşısında gerilemesi ya da yenilmesi, emperyalizmin 'statükocu' ve toptan islam karşıtı politikasının 'İlimli İslam' savunucusu 'imparatorlukçu' politikasına ağır basmasına karşılık gelir.

Afganistan işgalinin ardından Taliban'ın yok edilememesi, tersine toparlanıp yeniden güç kazanması, emperyalist saldırıyı ve 'islamcılığa karşı mücadeleyi' Afganistan ve onun cephe gerisi Pakistan üzerinde yoğunlaştırdı. İslamcılara uygulanan baskıların da verilen tavizlerin de onları güçlendirmekten öteye gitmediği, buna karşılık emperyalist tehdit ve saldırının tırmandığı Pakistan'da, farklı politik tercihler arasındaki çekişmeler, Benazir Butto'nun suikasta uğradığı derin bir politik krize yol açtı. Söz konusu politik çelişkiler ve 'top yekûn islamcılığa karşı seferberlik' açısından en önemli odağı ise, emperyalist tehdidin baş hedefi İran oluşturuyor. İran'a yönelik tehdit tırmandıkça bütün bölgedeki dengeleri değiştiriyor ve emperyalizmin toptan islamcılık karşıtı politikasını öne çıkartıp güçlendiriyor.

Başta ABD, emperyalizmin bölgeye ilişkin politikaları, bunlar arasındaki çelişkiler ve aynı zamanda bunlara paralel içerde keskinleşen politik mücadelelere bağlı olarak Türkiye, yeniden ciddi bir politik krizin içine düştü. Bütün bir gündemi işgal eden politik kriz, kısa bir süre öncesinde sesini yükseltmekte olan işçi sınıfı hareketini ve Kürt ulusal mücadelesini gündemin alt sıralarına itip üzerlerini örttüğü gibi, yol açtığı kutuplaşma içerisinde, neredeyse toplumun bütününe –ezilen yığınları, hatta 'sosyalist' olarak anılan çeşitli parti ve grupları da kapsayacak ölçüde– 'darbe' ya da 'şeriat' karşıtlığı adına böldü ve çatışan tarafların arkasına geçirdi. Taraflar arasındaki kavgada, bizzat devletin en üst kurumlarının kendi hukukuna aykırı karar ve uygulamalarıyla, kriz, yargı bağımsızlığının, hukuk devletinin, anayasal düzenin ve dolayısıyla rejimin meşruiyetinin tartışıldığı bir düzeye vardı. Bu durum karşısında, oligarşinin önde gelen sözcüleri, tepkilerini yakıcı bir dille açıklamakta ve bir çıkış yolu aramaktadırlar.

Gerçekten de, oligarşi açısından, içine düşülen politik krizin zarar ve tehlikeleri, muhtemelen şimdiye kadar hiç olmadığı kadar büyüktür. Dünya on yıllardır görülmemiş ölçekte bir ekonomik krize girmektedir ve Türkiye de yine büyük ihtimalla son derece yıkıcı boyutlar alacak olan ekonomik krizin eşliğindedir. Bir kıtadan diğer kıtaya, dünyanın her ucunda, petrol, gıda, açlık vb nedenli isyanlar,